

Arrest

nr. 51 395 van 22 november 2010
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaten E. SCHOUTEN en S. BENKHELIFA, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 januari 2008 en heeft zich dezelfde dag een eerste keer vluchteling verklaard. Op 21 oktober 2008 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Verzoekster keerde niet terug naar haar land van herkomst en heeft zich op 20 november 2008 een tweede keer vluchteling verklaard. Op 9 december 2008 nam de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid de beslissing van weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. Verzoekster keerde niet terug naar haar land van herkomst. Op 2 april 2009 verklaarde verzoekster zich een derde keer vluchteling. Op 20 april 2009 nam de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid de beslissing van weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

1.3. Verzoekster keerde niet terug naar haar land van herkomst en heeft zich op 18 februari 2010 een vierde keer vluchteling verklaard. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 23 februari 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 23 april 2010.

1.4. Op 4 mei 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 5 mei 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Bij uw eerste asielaanvraag verklaarde U de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadjiekse origine te zijn. U en uw gezin waren oorspronkelijk woonachtig in Kabul, maar met de komst van de regering van Karzai verhuisde u met uw echtgenoot en kinderen naar het dorp Shiltan (Cheheltan) in het district Paghman (provincie Kabul), waar uw echtgenoot vandaan komt. Uw echtgenoot had eerder besloten om de stad Kabul te verlaten aangezien de prijzen van de huur in de hoofdstad te hoog waren geworden. Uw echtgenoot werkte voor de politie op diverse plaatsen in Afghanistan. In Ghazni kwam hij evenwel samen met enkele andere collega's om het leven. Na zijn dood wilde uw schoonbroer F(...) M.(...) dat u met hem zou trouwen, zoals traditioneel de gewoonte is. F(...) M.(...) had banden met de beruchte krijgsheer Sayyaf die zijn machtsbasis in Paghman heeft. Omdat u F(...) M.(...) als een slechte persoon beschouwde, wilde u niet met hem trouwen. Bovendien vreesde u dat hij niet goed voor uw kinderen zou zorgen. Nadat u bezwaar opperde tegen een huwelijk met F(...) M.(...) werd deze boos. Hij weigerde uw kinderen nog naar school te laten gaan. U mocht daarenboven nooit meer naar Kabul om er uw moeder te gaan bezoeken. Ook met de echtgenote van uw schoonbroer, die leugens over u verspreidde, kwam u niet goed overeen. Op een dag, toen uw broer op bezoek was, vroeg u hem om hulp. Hij zei dat hij u zou kunnen helpen, als u genoeg geld ter beschikking had. Eerder had uw overleden man u geld gegeven, nadat hij en zijn broer een stuk grond hadden verkocht. U gaf dit geld aan uw broer, die op zijn beurt uw vlucht uit Afghanistan kon regelen. Op een ochtend kon u Shiltan ontvluchten en ging u per bus naar Kabul.

U reisde per vliegtuig naar Europa, waar u op 24 januari 2008 aankwam. Nog diezelfde dag heeft u in België een asielaanvraag ingediend. Op 31 oktober 2008 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) u de hoedanigheid van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Op basis van het feit dat u het niet aannemelijk maakte de voorbije jaren in Paghman of Afghanistan te hebben verbleven concludeerde het CGVS dat omwille van uw bedrieglijke verklaringen omtrent uw levenssituatie en uw verblijfplaatsen de laatste jaren u het de asielinstanties niet toeliet om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw familiale situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk of van uw verblijfssituatie in eventuele derde landen.

U diende geen beroep in tegen deze weigeringsbeslissing van het CGVS maar diende respectievelijk op 20 november 2008 en op 2 april 2009 een tweede en een derde asielaanvraag in. Beide asielaanvragen werden niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken en op respectievelijk 9 december 2008 en 20 april 2009 werd u een bijlage 13quater afgeleverd.

Op 18 februari 2010 diende u een vierde asielaanvraag in. Als nieuwe elementen bij uw vierde asielaanvraag diende u een door het "Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen" (BCHV) geschreven advies neer dat gericht is aan het CGVS en waarin te lezen valt dat het CGVS bij zijn beslissing in uw eerste asielaanvraag te weinig aandacht had voor uw profiel als ongeletterde Afghaanse vrouw en waarbij het CGVS zich te eenzijdig zou gefocust hebben op de antwoorden die u niet heeft kunnen geven wanneer er vragen werden gesteld om uw afkomst te bepalen in plaats van ook rekening te houden met wat u wél wist te antwoorden. Verder legt u bijkomende documenten neer zoals een Belgisch medisch certificaat waarin gesteld wordt dat uw zoon oude kwetsuren en medische problemen heeft, veroorzaakt door slagen. U verklaart dat deze slagen gegeven werden door uw schoonbroer. U legt ook een medisch attest neer waarin sprake is van uw mentale problemen en suïcidale neigingen. Als bewijs voor uw herkomst uit Afghanistan legt u een Afghaans hospitaalattest (en Engelse vertaling ervan) voor dat stelt dat het lijk van uw man daar binnengebracht werd alvorens het aan de familie gegeven werd. Als verder bewijs van uw afkomst uit Afghanistan legt u de verklaring van de schooldirecteur uit Paghman voor die stelt dat uw kinderen daar school liepen. Naar aanleiding van de tweede en derde asielaanvraag, die door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging werden genomen, legde u eveneens de schoolresultaten van uw kinderen in de school in Paghman voor alsook een door uw zoon geschreven tekstje waarin hij vertelt over zijn leven in Paghman. U legde toen

ook een attest voor van het Defensiedepartement van de Verenigde Staten waarin geschreven staat dat de US Coalition Forces u hielpen bij de bouw van uw huis in Paghman en u wat huishoudelijk materiaal gaven in 2007, dit allemaal als bewijs dat u wel degelijk van Paghman afkomstig bent. Verder verklaart u – als nieuwe ontwikkeling – dat uw broer intussen bedreigd en mishandeld werd door uw schoonbroer.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het CGVS opnieuw geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat u ondanks het feit dat u nieuwe documenten neerlegt en nieuwe ontwikkelingen met betrekking tot uw broer toelicht daarmee niet aantoonst dat er geloof kan gehecht worden aan uw herkomst uit Paghman. Integendeel, de door u neergelegde documenten en de verklaringen die u aflegde tijdens het gehoor ondermijnen uw geloofwaardigheid nog meer.

U zegt dat deze nieuwe documenten uw asielaanvraag ondersteunen maar ze bewijzen echter niet dat u uit Paghman afkomstig bent. In dit opzicht dient verder opnieuw opgemerkt te worden dat nieuwe documenten slechts ondersteunende bewijswaarde hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen vergezellen. Uw nieuwe documenten laten niet toe dit te besluiten omdat ze niet vergezeld worden van geloofwaardige verklaringen.

Zo verklaarde u meermaals tijdens de twee gehoren die plaatsvonden op het CGVS in de context van uw eerste asielaanvraag geen weet te hebben van buitenlandse hulporganisaties in Paghman. U zei enkel van de organisatie 'Bayat' gehoord te hebben (gehoor CGVS eerste asielaanvraag Deel 1 p.9 en Deel 2 p.7). Tijdens het gehoor op het CGVS in de context van uw huidige asielaanvraag stelt u echter dat u door de hulporganisatie UNHCR (bij verdere navraag was u niet zeker of het wel het UNHCR was) geholpen werd bij de bouw van uw huis in Paghman (gehoor CGVS vierde asielaanvraag p.4). Gevraagd waarom u die organisatie niet vermeldde bij uw eerste asielaanvraag toen u gevraagd werd of u buitenlandse hulporganisaties kende, antwoordde u in eerste instantie dat u die vragen nooit kreeg tijdens uw eerste asielaanvraag (gehoor CGVS vierde asielaanvraag p.7). Als u dan geconfronteerd wordt met de verschillende vragen die u gesteld werden en als de antwoorden die u gaf tijdens uw eerste asielaanvraag u voorgelezen worden reageert u ontwijkend. De verschoningsgrond die u dan aanvoert, namelijk, dat u wel zou verteld hebben over die organisatie had men u toen naar uw huis gevraagd (gehoor CGVS vierde asielaanvraag p.8) kan bijgevolg niet aanvaard worden. Hoewel het aannemelijk is dat u zich kan vergissen van naam of afkorting is het zeker niet aannemelijk dat u het bestaan van deze hulporganisatie niet vermeldde toen u naar uw kennis omtrent hulporganisaties gevraagd werd tijdens uw eerste asielaanvraag. Minstens kon van u verwacht worden dat er een belletje ging rinkelen toen u die vraag gesteld werd gezien u nu persoonlijk beweert in contact geweest te zijn met een buitenlandse hulporganisatie. Het door u in deze context voorgelegde attest van het Defensiedepartement van de Verenigde Staten waarin geschreven staat dat de US Coalition Forces u hielpen bij de bouw van uw huis in Paghman en u wat huishoudelijk materiaal gaven in 2007, als bewijs dat u wel degelijk van Paghman afkomstig bent, blijkt nog verder afbreuk te doen aan uw verklaringen. Het neergelegde attest heeft een gesolliciteerd karakter, er staat geschreven dat u uw ganse leven in Paghman woonde terwijl u zelf zei er enkel te hebben gewoond sinds de komst van Karzai. Hiermee geconfronteerd zegt u dat het over uw man gaat die er van afkomstig is maar dat men omdat hij dood is zijn naam vervangen heeft door uw naam (gehoor vierde asielaanvraag p.9). Er werd ook vastgesteld dat de datum van dit attest, nl. 11 juni 2007, niet in overeenstemming kan gebracht worden met het feit dat uw broer nadat u al in België was dit attest zou verkregen hebben en het dan dadelijk naar u zou opgestuurd hebben (gehoor CGVS vierde asielaanvraag p.4), u bent immers sinds 2008 in België, dus na ontvangst van het document. Gezien het duidelijk is dat het attest van het Defensiedepartement met betrekking tot de hulp bij de bouw van uw huis niet waarachtig is, lijkt het logisch ook de andere door u voorgelegde documenten met de nodige argwaan te bekijken.

Verder is het opmerkelijk dat er plots een hospitaalattest opduikt waarin bevestigd wordt dat het lijk van uw echtgenoot zich in het hospitaal van Kabul bevond terwijl u nergens tijdens de gehoren van de eerste asielaanvraag te kennen heeft gegeven dat het lijk van uw echtgenoot zich in het ziekenhuis bevond vooraleer het bij jullie gebracht werd. U antwoordt op deze vaststelling dat u nooit de kans gekregen heeft om uw eigen verhaal te doen tijdens uw eerste asielaanvraag en dat u enkel politieke vragen over Sayyaf en de imam van het dorp voorgeschooteld kreeg. Het is echter de plicht van de asielzoeker om alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Gezien de grote aandacht die op het CGVS geschonken wordt aan de omstandigheden waarin een gehoor plaatsvindt en gezien er in uw geval zelfs twee gehoren plaatsvonden in het kader van uw eerste asielaanvraag lijkt

het dat u voldoende ruimte geboden werd om spontane toelichtingen te geven omtrent de omstandigheden die met de dood van uw echtgenoot gepaard gingen.

U legt voorts ook een attest voor van het schoolhoofd van uw kinderen in Paghman. Het is weinig overtuigend dat u zegt niet te weten wie de directeur is van de school waar uw drie kinderen jarenlang naar school zouden zijn gegaan. Doorgaans kan men van een Afghaanse vrouw die het belangrijk acht haar kinderen school te laten lopen toch verwachten dat ze in dat geval ook weet wie de directeur is van die school, te meer omdat dit in het dorp of de lokale gemeenschap ook een gekend persoon is die bovendien enig aanzien geniet. Dat u dit niet weet is des te opmerkelijker daar u anderzijds wel door die directeur ondertekende attesten voorlegt. Dat u via uw kinderen ook nooit zijn naam in familiekring zou hebben horen vallen is niet geloofwaardig. Uw gebrek aan het betonen van enige interesse in de documenten die u voorlegt als bewijs van uw afkomst uit Afghanistan doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid, uw kinderen zijn immers geschoold en kunnen lezen en hadden u kunnen inlichten over de inhoud van de door u voorgelegde documenten.

U lijkt ook al vergeten te zijn dat u een door uw zoon handgeschreven briefje over zijn leven in Paghman ingediend heeft als bewijs voor jullie afkomst uit Afghanistan (gehoor CGVS vierde asielaanvraag p.3). U legde dit stuk nochtans neer als bewijs van jullie herkomst uit Paghman, en dit naar aanleiding van een eerdere asielaanvraag, maar schijnt dit niet meer te weten.

Kortom, u heeft op aanraden van derden - u zegt dit ook zelf meermaals tijdens het gehoor - wat documenten overhandigd aan het CGVS maar van bepaalde documenten beseft u nauwelijks waarover ze gaan. In het kader van een asielaanvraag waarbij u beroep doet op internationale bescherming kan van u wat meer interesse verwacht worden in uw eigen asioldossier. Het feit dat u misschien zou kunnen opperen dat u analfabete bent of dat Afghaanse vrouwen van weinig zaken op de hoogte zijn kan in dit kader niet aanvaard worden als afdoende verschoningsgrond. Het is niet omdat u analfabete zou zijn dat u als Afghaanse vrouw minderbegaafd zou zijn en niet in staat zou zijn om omtrent de door u aangebrachte nieuwe elementen accurate verklaringen af te leggen, noch in de mogelijkheid zou zijn duiding te geven aangaande de zaken die u aanbelangen. Bovendien bent u, althans volgens uw verklaringen, niet iemand die gans haar leven in een klein afgelegen dorpje woonde, het grootste gedeelte van uw leven verklaarde u te hebben doorgebracht in de hoofdstad Kaboel.

Als nieuwe ontwikkeling vernoemt u de mishandelingen van uw broer (door uw schoonbroer) maar in het licht van de voorgaande vaststellingen, zowel tijdens uw eerste als vierde asielaanvraag, kan er onvoldoende geloof worden gehecht aan deze verklaringen en aan de omstandigheden waarin dit zou zijn gebeurd.

Verder is het feit dat u niet kunt zeggen hoe het komt dat er geen beroep ingediend werd tegen de eerdere weigeringsbeslissing van het CGVS bij uw eerste asielaanvraag niet echt in overeenstemming met de houding van iemand die zegt voor het leven van zichzelf en haar kinderen te vrezen en die logischerwijze in dat geval de negatieve beslissing van het CGVS onmiddellijk zou hebben willen aanvechten bij de daartoe aangewezen beroepsinstantie. Indien u meende dat de genomen beslissing niet correct was, en gestoeld was op foute argumenten, zoals aangegeven in het advies van het BCHV, is het onbegrijpelijk dat u de beroepsmogelijkheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) niet heeft benut.

Aan het door u voorgelegde advies van het BCHV en de vraag van uw raadvrouw om u een beschermingsstatus toe te kennen kan er door het CGVS geen positief gevolg worden gegeven.

De medische attesten die u voorlegt omtrent uw problematische gezondheidstoestand kunnen de door het CGVS genomen conclusie niet beïnvloeden. In dit verband dient te worden vermeld dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Met betrekking tot het medisch attest van uw zoon dient opgemerkt te worden dat niets in het attest erop wijst dat uw schoonbroer en de door u opgegeven omstandigheden aan de basis liggen van de vermelde letsels en kwetsuren.

Nogmaals dient geconcludeerd te worden dat u het de asielinstanties niet toelaat op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw reële situatie. Bijgevolg kan u op deze basis het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend. In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen toont u eveneens aan geen reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van de Conventie van Genève samengelezen met artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite juiste en in rechte pertinente motieven, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel en de niet richtlijnconforme interpretatie van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG, betwist verzoekster vooreerst de vaststellingen van de bestreden beslissing omtrent de door haar, naar aanleiding van haar vierde asielaanvraag, neergelegde documenten.

Verzoekster ontkent met klem dat zij zou verklaard hebben dat zij al in België was toen haar broer het attest van het defensiedepartement van de Verenigde Staten – dat haar afkomst uit Paghman moet bevestigen – verkregen heeft en zij verwijst te dien einde naar p. 4 van het slecht leesbare verhoorverslag inzake haar vierde asielaanvraag. Wat betreft de organisatie die haar geholpen heeft bij de wederopbouw van haar huis, bevestigt verzoekster dat zij aanvankelijk verklaarde dat het om UNHCR ging, om daarna heel duidelijk te stellen dat ze het eigenlijk niet wist. Het blijkt uiteindelijk om het Amerikaanse leger te gaan, dat haar geholpen heeft met de wederopbouw. Verzoekster betoogt dat het dan ook niet opmerkelijk is dat ze hierover niet sprak tijdens de eerste asielprocedure. Er werd haar immers gevraagd naar hulporganisaties, wat het Amerikaanse leger niet is, aldus verzoekster. Zij voert verder aan dat, indien het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen twijfels heeft over de authenticiteit van hoger genoemd document, het makkelijk contact had kunnen opnemen met the Department of Defense om hierover meer duidelijkheid te verkrijgen. Verzoekster benadrukt dat zij steeds heeft meegewerkt aan de procedure, zoals vereist door de Proceduregids van UNHCR, dat deze zelfde Proceduregids de bewijslast verdeelt en de asielinstantie hetgeen aangebracht door de vluchteling ook dient te controleren.

Verzoekster vervolgt dat zij nooit de kans heeft gekregen om tijdens de eerste asielprocedure haar gehele relaas te vertellen. Er werden haar zeer gerichte vragen gesteld of net open vragen, zodat haar niet kan verweten worden ‘alles’ verteld te hebben aangezien zij niet kan raden wat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen exact wil weten. Uit het feit dat er twee gehoren hebben plaatsgevonden kan volgens verzoekster niet zonder meer worden besloten dat zij de kans kreeg om uitgebreid haar relaas te doen. Ze vindt het verder, in tegenstelling tot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, niet ‘opmerkelijk’ dat er ‘plots’ een hospitaalattest opduikt. Aangezien zij wel degelijk interesse betoont in haar procedure, is zij te rade gegaan bij een advocaat en bij het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV). Die heeft haar aangeraden om extra bewijsdocumenten te verzamelen. Dit verklaart waarom het hospitaalattest dateert van 2009. Verzoekster wijst erop dat het feit dat haar echtgenoot werd vermoord niet wordt betwist door het Commissariaat-generaal en zij besluit hieruit dat het attest wel degelijk geloofwaardig is. Volgens verzoekster wordt dit attest van het ziekenhuis dan ook totaal onterecht verworpen, louter omdat zij niet vermeld heeft dat het lijk van haar man in een ziekenhuis in Kabul is geweest. Het Commissariaat-generaal heeft zich geen enkele moeite getroost om de authenticiteit van het document na te gaan, terwijl het hiertoe toch over de nodige middelen beschikt, aldus nog verzoekster.

Verder stelt verzoekster vast dat in de bestreden beslissing niets wordt gesteld over de neergelegde schoolrapporten van haar kinderen, die het recent verblijf wel degelijk aantonen. Zij wijst er verder op dat zij medische attesten heeft neergelegd die duidelijk haar psychische fragiliteit aantonen, die zich vaak uit door vergeetachtigheid. Het verwijt in de bestreden beslissing dat ze vergeten is dat ze een bepaald document heeft neergelegd, is volgens verzoekster dan ook absoluut niet pertinent, temeer het waarschijnlijk in de ogen van het Commissariaat-generaal toch geen enkele bewijswaarde heeft aangezien het door haar zoon geschreven is en dus niet van een objectieve bron afkomstig is. Voorts vraagt verzoekster zich af wat het verband is tussen het niet kennen van de naam van de schooldirecteur en het risico op een gedwongen huwelijk bij terugkeer naar Afghanistan. Dit feit bewijst volgens verzoeker eens te meer dat zij werkelijk ongeschoold is en niet kan lezen, zoniet had zij het document in kwestie wel gelezen, aldus verzoekster. Dat vervolgens de verantwoordelijkheid bij haar

(minderjarige) kinderen wordt gelegd, acht zij werkelijk overdreven. Verzoekster meent dat tegen haar wel erg vergezochte argumenten worden gebruikt, terwijl het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar basistaak niet heeft uitgevoerd, met name de gegrondheid van haar vrees onderzoeken en haar risico bij terugkeer inschatten.

Met betrekking tot haar opleidingsniveau, argumenteert verzoekster dat door het Commissariaat-generaal een manifest onredelijke stelling wordt geponeerd. Zij beklemtoont dat zij als analfabete Afghaanse vrouw veel minder algemene zaken weet dan een vrouw die in vrijheid leeft en die gestudeerd heeft. Uiteraard weet zij niet goed te vertellen wat er op de documenten staat die ze afgeeft. Ze kan immers niet lezen. Zelfs al zou ze het aan haar kinderen gevraagd hebben, dan nog dient ze te onthouden welke inhoud bij welk document past, aldus verzoekster. Zij benadrukt dat zij wél duiding kan geven bij de zaken die haar aanbelangen, met name haar vrees voor een gedwongen huwelijk met haar schoonbroer. Alleen zijn dit volgens verzoekster niet de zaken waarin het Commissariaat-generaal geïnteresseerd is, getuige de vraagstelling doorheen de verhoren, waar de nadruk wordt gelegd op politiek, geografie en de inhoud van documenten. Verzoekster verwijst in dit verband naar een rapport van Amnesty International waaruit blijkt dat met name vrouwen uit de stad zeer beperkt werden in hun bewegingsvrijheid – en zij derhalve niet in staat zijn om op dezelfde wijze als een westerse vrouw informatie te verzamelen over welk onderwerp dan ook – hetgeen ingaat tegen de suggestie van het Commissariaat-generaal dat wanneer men een vrouw uit de stad is, men per se veel meer zou moeten weten. Zij wijst erop dat ook Human Rights Watch aangeeft dat wanneer vrouwen geschoold zijn, dit een enorme impact heeft. Het niet geschoold zijn dus ook. Verzoekster stelt dat haar niet kan worden verweten uit een land te komen waar vrouwen op een dermate wijze gediscrimineerd worden.

Betreffende het verwijt dat zij in het kader van haar eerste asielaanvraag geen beroep indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voert verzoekster aan dat haar toenmalige advocaat geen beroep heeft ingediend. Toen zij een volgende advocaat raadpleegde was de beroepstermijn al verlopen zodat haar allerminst kan worden verweten dat er geen beroep werd ingediend, aldus verzoekster.

Wat betreft de neergelegde documenten over haar mentale gezondheid en die van haar kinderen, verwijst verzoekster nogmaals naar het medisch attest dat haar zware psychische problemen bevestigt. Verzoekster verwijt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet te hebben onderzocht of de problemen ingeroepen in het medisch attest verband houden met de door haar ingeroepen vluchtmotieven. Tevens heeft zij de indruk dat er bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met haar zware psychische problemen, met name het feit dat ze ook vergeetachtig is. Evenmin werd de heer Quintyn geraadpleegd om te onderzoeken of zij überhaupt in staat was afdoende verklaringen af te leggen. Verzoekster wijst erop dat de Proceduregids van UNHCR voorschrijft dat in dergelijk geval een advies van een specialist wordt ingewonnen. Eveneens dient volgens UNHCR in deze gevallen de bewijslast verlicht te worden en dient bij uitstek rekening te worden gehouden met de objectieve vrees. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft volgens verzoekster echter geen rekening gehouden met het risico op een gedwongen huwelijk met haar schoonbroer en heeft op geen enkel moment ook maar een poging ondernomen om dit risico in casu in te schatten.

Verzoekster vervolgt verder dat het niet correct is, zoals tijdens de eerste asielprocedure werd gesteld, dat zij onvoldoende kennis zou hebben. Zij verwijst in dit verband naar het advies van het BCHV, waarin onder het onderdeel 'evaluatie van de door mevrouw N.(...) gegeven antwoorden' een hele reeks elementen worden aangehaald die zij wel degelijk correct wist te beantwoorden. Verzoekster laakt dat de nadruk door het Commissariaat-generaal echter werd gelegd op de elementen die zij niet wist te beantwoorden en die duidelijk zeer politiek getint waren.

Tot slot benadrukt verzoekster dat zij een alleenstaande vrouw is met minderjarige kinderen. Zij heeft weliswaar een broer maar die kan in de huidige context onmogelijk een beschermingsnetwerk voor haar vormen, zelfs de overheid is hiertoe niet in staat, integendeel, de autoriteiten helpen de schoonfamilies vaak en arresteren 'onwillige' vrouwen. Verzoekster voert aan dat de bewegingsvrijheid van vrouwen, zeker op het platteland zoals in casu, ten eerste beperkt wordt enerzijds door de terug opkomende Taliban en anderzijds door de heersende culturele tradities en zij verwijst in dit verband naar een rapport van UNHCR en het rapport van U.S. State Department. Zij vervolgt dat in de recente positie van UNHCR tevens wordt gewezen op het feit dat vrouwen niet in staat zijn zichzelf op een afdoende wijze te beschermen en te verdedigen, net door de aanhoudende conflicten in bepaalde gebieden in Afghanistan, zoals in het district Paghman in de provincie Kabul, district dat voorkomt op de lijst van

UNHCR. Verzoekster verwijst verder naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin de kwetsbare positie van alleenstaande vrouwen wordt erkend en om die reden het vluchtelingenstatuut wordt toegekend. Verzoekster betoogt dat zij en haar kinderen, gezien de algemene situatie van onveiligheid in de provincie Kabul, een uiterst kwetsbare groep vormen en zij dient beschouwd te worden als lid van een bepaalde sociale groep, met name die van alleenstaande vrouwen. Gezien objectief haar relaas volledig geloofwaardig is, meent verzoekster dat haar het voordeel van de twijfel moet worden verleend, ook al bestond er twijfel over bepaalde aspecten van haar relaas (quod non). Verzoekster argumenteert dat de bestreden beslissing volledig heeft nagelaten haar profiel en de daarbij behorende objectieve elementen te onderzoeken. Zij verwijst opnieuw naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, naar rechtspraak van de Rechtbank van Amsterdam en naar het rapport van UNHCR, waaruit blijkt dat vrouwen zonder mannelijke bescherming het risico lopen om slachtoffer te worden van vervolging en alleen al het feit dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan niet met een mannelijk meerderjarig familielid reist ertoe leidt dat zij tot een kwetsbare categorie behoort. Zij benadrukt dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat zij een alleenstaande vrouw is, een weduwe met jonge kinderen, wat een zeer moeilijke positie is in de Afghaanse maatschappij.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de vreemdelingenwet, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en de schending van de motiveringsverplichting, voert verzoekster aan dat de bestreden beslissing amper gemotiveerd is met betrekking tot de subsidiaire bescherming. Toch wordt haar Afghaanse nationaliteit nergens betwist. Voorts voert verzoekster aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkel begin van bewijs bijbrengt dat zij werkelijk in een ander land zou verbleven hebben of elders een verblijfsrecht zou hebben gehad. Het Commissariaat-generaal baseert zich volgens verzoekster enkel op het feit dat zij naar maatstaven van de verwerende partij niet voldoende kan antwoorden op politieke, geografische en historische vragen. Zij benadrukt nogmaals dat dit het gevolg is van haar analfabetisme, het feit dat zij voornamelijk binnen diende te blijven en simpelweg het feit dat zij een vrouw is. Zij herhaalt dat zij bewijzen aanbrengt van haar relaas, met name een medisch attest betreffende haarzelf waaruit blijkt hoeveel psychische problemen zij heeft en een attest betreffende haar zoon waaruit blijkt dat hij een steekwonde heeft. Zij verwijt het Commissariaat-generaal, behalve een kaart van de regio, geen enkel element bij te brengen dat zou kunnen aantonen dat wat zij vertelt onwaar is of dat zij geen risico loopt in geval van terugkeer. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij is immers een vrouw met kinderen, die haar schoonfamilie te vrezen heeft in de provincie Kabul en dus ook in de hoofdstad Kabul. Daarenboven is het vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de subsidiaire bescherming toe te kennen indien het district van herkomst terug te vinden is op de lijst van gevaarlijke provincies van UNHCR, aldus verzoekster. Zij herhaalt dat zij als laatste woonplaats het district Paghman in Kabul heeft, en stelt dat zij zich als alleenstaande vrouw niet kan hervestigen in Kabul. De enige steun die zij heeft is die van haar broer, al is die niet in staat op te komen tegen haar gewelddadige schoonbroer. Verzoekster herhaalt dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat zij een Afghaanse zou zijn en zij wijst erop dat enkel op basis van onwetendheden niet wordt geloofd dat zij "eerlijk" zou zijn en niet op basis van tegenstrijdigheden of foutieve antwoorden. Zij meent dat, gezien de context in Afghanistan ten overstaan van vrouwen, van haar niet kan worden verwacht dat zij kan antwoorden op alle vragen die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden gesteld, temeer daar zij de laatste jaren in een klein dorp heeft gewoond, niet (vaak) naar buiten mocht, uitgehuwelijkt werd op haar zestiende en niet naar school is geweest. Zij herhaalt dat zij op een heel aantal zaken overigens wél kon antwoorden en dat zij niet beschikt over een 'netwerk' waarop zij kan terugvallen. Tot slot verwijst zij naar rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen waaruit blijkt dat op basis van een gebrekkige geografische kennis betreffende de streek van herkomst, het recent vertrek uit Afghanistan in twijfel kan worden getrokken doch niet om dezelfde reden de Afghaanse afkomst. In casu kan volgens verzoekster geen van beide in twijfel worden getrokken.

2.3. Als bijlage bij het verzoekschrift worden volgende stukken gevoegd: een uittreksel uit een rapport van UNHCR in verband met alleenstaande vrouwen, arrest AWB 06/58758 van de Rechtbank Amsterdam van 18 november 2009, arrest nr. 2047 van 27 september 2007 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 16 056 van 18 september 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, een uittreksel van het rapport *"We Have the Promises of the World" Women's Rights in Afghanistan* van Human Rights Watch van december 2009, een uittreksel uit het artikel *"Vrouwen in Afghanistan"* van Amnesty International, een medisch attest inzake verzoekster van 22 december 2009 en een advies van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV).

Bij aangetekend schrijven van 6 augustus 2010 maakt verzoekster aan de Raad een arrest over van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 20 juli 2010, met referentie N t. Zweden (nr. 23505/09). In de begeleidende brief stelt zij dat zij dit arrest, volgens haar een nieuw element in de zin van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet, aan het door haar ingediende beroep wenst toe te voegen.

Bij aangetekend schrijven van 17 september 2010 laat verzoekster de Raad een bijkomend medisch attest van 5 augustus 2010 geworden.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoekster huidige asielaanvraag steunt op dezelfde motieven als aangehaald tijdens haar eerste asielaanvraag, met name de vrees voor een gedongen huwelijk met haar schoonbroer F.M..

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters eerste asielaanvraag werd geweigerd omdat zij niet aannemelijk maakt de voorbije jaren in Paghman of Afghanistan te hebben verbleven. Dit besluit steunde inzonderheid op de vaststellingen dat (i) zij er in het geheel geen idee van leek te hebben welke jaartelling men in Afghanistan hanteert en zij bij het eerste gehoor evenmin op de hoogte bleek van de namen van de maanden zoals ze in Afghanistan worden gebruikt terwijl zij tijdens het tweede gehoor plots de twaalf maanden probleemloos bleek te kunnen opsommen, wat wijst op het ingestudeerde karakter hiervan, (ii) zij ook over bepaalde essentiële aspecten van het plaatselijke dorpsleven, zoals de naam van imam in Shiltan, het districtshoofd in Paghman en de naam van de politiechef van dit district in het geheel geen kennis bleek te hebben en zij weliswaar de namen van enkele dorpsoudsten noemde maar zij over deze personen geen verdere uitleg kon geven, (iii) zij zelf sprak over Sayyaf maar niet wist tot welke mudjaheddin-beweging bij behoorde, zij verkeerdelijk opperde dat hij misschien bij Hezb Islami is, zij de beweging van Sayyaf, Ittihad Islami – die zijn bolwerk heeft in de regio van Paghman en er zowat elk aspect van het dagelijkse leven beheerst – , niet bleek te kennen, zij evenmin bleek te weten of Sayyaf een Tadjiek dan wel een Pashtoun is, zij stelt dat Sayyaf “een slecht persoon” is maar hieromtrent geen enkele verduidelijking kon geven, zij geen incidenten kon aanhalen waarbij Sayyaf was betrokken noch enige uitleg kon geven – in het algemeen – toen er gevraagd werd naar recente veiligheidsincidenten in Paghman, zij niet wist waar in Paghman er zich militaire checkpoints bevinden terwijl zij nochtans aangaf dat zij zich voor haar aankopen doorgaans naar een ander dorp begaf, zij geen enkele krijgsheer kon noemen die tegen Sayyaf is en zij in het geheel niet bleek te weten dat er in 2006 een grote demonstratie plaatsvond tegen Sayyaf, (iv) zij geen namen bleek te kunnen noemen van TV-zenders in Afghanistan en zij slechts één radiozender bij naam kon noemen, gebrek aan kennis dat opmerkelijk is aangezien de radio een wijdverspreid medium is in Afghanistan waartoe de meerderheid van de Afghanen toegang heeft en verzoekster bovendien verklaarde op bezoek bij haar moeder in Kabul wel eens naar series op TV te hebben gekeken en (v) zij slechts heel weinig informatie over haar reisweg tot België wist te verschaffen en zij met name niet kon verduidelijken of zij al dan niet met een Afghaanse luchtvaartmaatschappij heeft gevlogen, zij evenmin kon duiden in welk land zij een tussenstop heeft gemaakt en zij het paspoort waarmee zij gereisd heeft niet kon beschrijven.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat verzoekster, gezien de bedrieglijke verklaringen die zij aflegde omtrent haar levenssituatie en haar verblijfplaatsen de laatste jaren, de asielinstanties niet toelaat om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van haar familiale situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk of van haar verblijfssituatie in eventuele derde landen zodat bijgevolg op deze basis haar het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

2.5. Uit het administratief dossier blijkt verder dat het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV) op 24 december 2009 een advies heeft uitgebracht ter ondersteuning van verzoeksters vierde asielaanvraag. Het BCHV stelt in dit advies niet akkoord te kunnen gaan met de conclusies die naar aanleiding van de eerste asielaanvraag werden getrokken omdat enerzijds onvoldoende rekening werd gehouden met het profiel van verzoekster en anderzijds men zich louter heeft gebaseerd op de vragen die verzoekster niet heeft kunnen beantwoorden terwijl men de informatie die ze direct dan wel indirect heeft kunnen geven naast zich neer heeft gelegd.

Onder een eerste punt “1. het profiel van mevrouw N.(...)” wordt het volgende gesteld:

“Mevrouw N.(...) is een ongeletterde Afghaanse vrouw, die op 16-jarige leeftijd in het huwelijk trad. Zij vervulde een traditionele rol als huisvrouw/moeder. Het is algemeen geweten dat het leven van een Afghaanse huisvrouw zeer beperkt is; zij komt zelden of nooit het huis uit, tenzij bij uitzondering en steeds in mannelijk gezelschap, en is daarbuiten slechts op de hoogte van die zaken die ze via de

televisie/radio, dan wel via de personen waarmee zij rechtstreeks in contact stond heeft kunnen ontvangen.

Mevrouw N.(...) heeft er op verschillende ogenblikken tijdens de interviews blijk van gegeven dat ook zij in Afghanistan een dergelijk levenspatroon had. Naast het feit dat ze dit uitdrukkelijk vermeldde, kan dit ook afgeleid worden uit zaken die ze vertelt; o.m. haar vroegtijdige huwelijk, het feit dat ze geen opleiding heeft genoten of nooit gewerkt heeft, ook heeft ze geen enkele concrete datum kunnen geven, zelfs niet haar eigen geboortedatum of die van haar kinderen. Ook uit haar lichaamstaal en in de omgang met mevrouw N.(...) blijkt dat zij niet de zelfstandigheid of onafhankelijkheid heeft die je van een vrouw in een met onze samenleving vergelijkbare maatschappij zou kunnen verwachten.

Wanneer aan een vrouw met een dergelijke achtergrond zeer concrete vragen worden voorgelegd, is het feit of zij hier al dan niet een antwoord op zal kunnen geven in hoofdzaak een kwestie van geluk hebben (zeker wanneer een groot deel van de vragen politiek getint zijn). Heeft iemand met haar over de genoemde onderwerpen gesproken of heeft ze er anderszins iets van opgevangen, dan zal ze de vragen kunnen beantwoorden. Zo niet, zal ze het antwoord schuldig moeten blijven.

Dit is ook wat mevrouw N.(...) overkwam. Bepaalde vragen heeft ze kunnen beantwoorden, vaak deze die gingen over zaken die tot haar onmiddellijke leefwereld behoorden, van andere zaken had ze geen benul. Aangezien haar echtgenoot haar destijds meenam om haar familie in Kabul te bezoeken, kan ze de weg daarheen en dorpen die ze onderweg tegenkwamen goed situeren. Over andere zaken, zoals bijkomende informatie over Sayyef en zijn omgeving, waar in de loop van de interviews stelselmatig op is teruggekomen, wist ze zo goed als niets te vertellen.

O.i. heeft mevrouw N.(...) echter, gelet op haar profiel, en rekening houdend met de informatie die ze – rechtstreeks dan wel onrechtstreeks – wel heeft kunnen geven, genoegzaam aannemelijk gemaakt dat ze wel degelijk uit Cheheltan, Afghanistan afkomstig is en er recent verblijf heeft gehouden."

Onder een tweede punt "2. evaluatie van de door mevrouw N.(...) gegeven antwoorden" wordt opgesomd welke informatie verzoekster wél heeft kunnen geven over Cheheltan / Paghman / Afghanistan:

"(...)

- dat er in Cheheltan (d.i. het dorp waar zij met haar schoonfamilie woonde) een school werd gebouwd na de komst van Karzai (dit gebeurde effectief eind 2001)
- er in Cheheltan geen ziekenhuis is
- ze benoemde dorpjes in Paghman: Uriakhel, Korezakh, ghodja, mussafer, Panja Chenar, Horia Khel.
- Gaf aan dat er een markt is in Kampani- district Paghnam
- Een dam in Qargha- district Paghnam
- Sprak spontaan over Take Zafar
- Dat er presidentsverkiezingen werden gehouden in Afghanistan (2004)
- Er nieuwe munten en bankbiljetten werden uitgegeven, waarvan de waarde een stuk hoger lag dan de oude (eind 2002- begin 2003)
- Ze herkent Karzai op de foto die haar voorgelegd wordt, en wijst spontaan Massoud aan op de achtergrond, over wie ze vertelt dat hij vermoord werd door de Taliban (-> dit gebeurde in 2001)
- Associeert ISAF (geïnstalleerd nav een beslissing van de VN Veiligheidsraad dd. dec 2001) met Amerikanen en benoemt Bayat (organisatie die bestaat sinds 2006) als humanitaire organisaties die actief is in Afghanistan. Ze geeft aan dat Bayat levensmiddelen uitdeelt aan de bevolking.
- Ze noemt "Henna" als een Indische serie die op TV werd vertoond
- "Sadai Mardum" en "Azadi" als radioprogramma's
- Kot Sanghi en Karte Seh als twee buurten in Kabul
- Deh Mazang als een plaats nabij Kabul waar haar echtgenoot werkzaam was als politie agent
- kon een Afgaans politie uniform beschrijven: grijs, met symbolen op de schouders, een riem, een afbeelding van graan
- Situeert Kabul ten aanzien van Cheheltan, Khozargo tav Kabul, Cheheltan en Kabul tav Kandahar en Herat
- Geeft de namen van telefoonmaatschappijen in Afghanistan, waaronder Afghan Bessim en Roshan"

Het BCHV is van oordeel dat uit deze informatie blijkt dat verzoekster de streek waar ze stelt vandaan te komen en van waaruit ze naar België is vertrokken wel degelijk kent. Als deze antwoorden niet voor 100% kunnen overtuigen, diende volgens het BCHV minstens het voordeel van de twijfel te worden toegekend en de rest van het asielrelaas grondig te worden onderzocht, wat in casu niet is gebeurd.

2.6. In het kader van haar vierde asielaanvraag legt verzoekster een aantal bijkomende documenten neer die haar recente afkomst uit Paghman moeten aantonen, met name een Afgaans hospitaalattest

(en Engelse vertaling ervan) dat stelt dat het lijk van haar man daar binnengebracht werd alvorens het aan de familie werd gegeven en de verklaring van de schooldirecteur uit Paghman die stelt dat haar kinderen daar school liepen. Naar aanleiding van de tweede en derde asielaanvraag, die door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging werden genomen, legde verzoekster eveneens de schoolresultaten van haar kinderen in de school in Paghman voor en attesten van de school om aan te tonen dat haar kinderen daar effectief naar school gingen, een fax van de inwoners van haar dorp alsook een door haar zoon handgeschreven tekstje waarin hij vertelt over zijn leven in Paghman. Zij legde toen ook een attest voor van het defensiedepartement van de Verenigde Staten waarin geschreven staat dat de US Coalition Forces haar in 2007 hielpen bij de bouw van haar huis in Paghman en haar wat huishoudelijk materiaal gaven.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters vierde asielaanvraag geweigerd omdat deze nieuwe documenten niet bewijzen dat zij uit Paghman afkomstig is doch integendeel deze documenten en de verklaringen die zij aflegde tijdens het gehoor haar geloofwaardigheid nog meer ondermijnen. Dit besluit steunt inzonderheid op de overwegingen dat (i) zij tijdens de twee gehoren die plaatsvonden in de context van haar eerste asielaanvraag meermaals verklaarde geen weet te hebben van buitenlandse hulporganisaties in Paghman en stelde enkel van de organisatie 'Bayat' gehoord te hebben terwijl zij in de context van huidige asielaanvraag niet alleen UNHCR vermeldde doch tevens beweerde persoonlijk met deze organisatie in contact te zijn geweest, (ii) het attest van het Defensiedepartement van de Verenigde Staten nog verder afbreuk doet aan haar verklaringen daar het een gesolliciteerd karakter heeft, er geschreven staat dat zij haar ganse leven in Paghman woonde terwijl zij zelf verklaarde er enkel te hebben gewoond sinds de komst van Karzai en de datum van het attest, namelijk 11 juni 2007 niet in overeenstemming kan gebracht worden met het feit dat haar broer nadat zij al in België was dit attest zou verkregen hebben en het dan dadelijk naar haar zou opgestuurd hebben aangezien verzoekster in België is sinds 2008, dus na ontvangst van het document (iii) het opmerkelijk is dat er plots een hospitaalattest opduikt waarin bevestigd wordt dat het lijk van haar echtgenoot zich in het hospitaal van Kabul bevond terwijl zij nergens tijdens de gehoren van de eerste asielaanvraag te kennen heeft gegeven dat het lijk van haar echtgenoot zich in het ziekenhuis bevond vooraleer het bij hen werd gebracht, (iv) zij een attest neerlegt van het schoolhoofd van haar kinderen in Paghman doch stelt niet te weten wie de directeur is van de school waar haar drie kinderen jarenlang naar school zouden zijn gegaan, hetgeen weinig overtuigend is, temeer omdat dit in het dorp of de lokale gemeenschap ook een gekend persoon is die bovendien enig aanzien geniet (v) zij lijkt vergeten te zijn dat zij naar aanleiding van een eerdere asielaanvraag een door haar zoon handgeschreven briefje over zijn leven in Paghman heeft ingediend als bewijs voor haar afkomst uit Afghanistan, (vi) aan de door haar aangehaalde nieuwe ontwikkeling, namelijk de mishandelingen van haar broer door haar schoonbroer, in het licht van de vaststellingen gedaan zowel tijdens haar eerste als haar vierde asielaanvraag, onvoldoende geloof kan worden gehecht, (vii) het feit dat zij niet kan zeggen hoe het komt dat er geen beroep werd ingediend tegen de eerdere weigeringsbeslissing van het CGVS niet echt in overeenstemming is met de houding van iemand die zegt voor het leven van zichzelf en haar kinderen te vrezen en die logischerwijze in dat geval de negatieve beslissing van het CGVS onmiddellijk zou hebben willen aanvechten bij de daartoe aangewezen beroepsinstantie, (viii) de door haar ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en (ix) niets in het medisch attest van haar zoon erop wijst dat haar schoonbroer en de door haar opgegeven omstandigheden aan de basis liggen van de vermelde letsels en kwetsuren.

2.7. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de

erkenningcriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.8.1. Na lezing van het administratief dossier concludeert de Raad dat verzoekster er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève aannemelijk te maken aangezien haar relaas op een aantal cruciale punten geloofwaardigheid ontbeert.

2.8.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster niet het minste begin van bewijs bijbrengt van het feit dat haar echtgenoot werkelijk politieagent zou zijn geweest. Zij geeft weliswaar een beschrijving van een Afgaans politie uniform (1^e AA, gehoor 8 juli 2008, p. 3-4 en p. 10-11) doch dit kan bezwaarlijk worden aanvaard als afdoende bewijs van het beroep van haar echtgenoot. Dit klemmt des te meer daar zij nagenoeg geen informatie kan verschaffen over zijn taken en zijn rang noch over de omstandigheden waarin hij om het leven zou zijn gekomen. De Raad leest immers in het administratief dossier *“Kan u vertellen wat er juist met uw echtgenoot is gebeurd? Onder karzai verhuisden we naar paghman, daar woonde ik bij mijn schoonfamilie, mijn man moest naar kandahar en mazar gaan, uiteindelijk werd hij vermoord in ghazni Wat deed uw man als werk? Hij was politie Kan u zeggen wanneer hij werd vermoord in ghazni? Zeven a acht maanden voor mijn vertrek uit Afghanistan, nu ben ik hier ongeveer vier maanden Herinnert u zich de naam van de maand? Ik weet het niet meer, ze hebben zijn lichaam naar ons gebracht, vol bloed Kan u vertellen waar in Ghazni hij werd vermoord? De regering zegde niet waar, ze zegden gewoon dat het in Ghazni, er waren waarschijnlijk gevechten Was het in Ghazni stad, of buiten ghazni stad, weet u dat? Geen idee, ze hebben niets gezegd Juistere omstandigheden van zijn dood? Was een mijn, was er een andere soort explosie, werd hij doodgeschoten? Hij werd doodgeschoten, in zijn hoofd, hij had geen tanden meer, van nek tot romp was hij heel, maar voor de rest niet Waren er collega's van hem ook omgekomen, samen met hem? Ja, vier à vijf personen heb ik gehoord, er werden ook heel veel mensen gewond geraakt Kan u meer uitleggen wat hij juist moest doen, wie zijn baas was, zijn rang, zijn juiste taken? Zijn werk, zijn basis was in Deh Mazang, vandaar werd hij naar verschillende plaatsen, zijn baas en zijn collega's ken ik niet, zijn juiste functie en titel, daar heb ik geen idee van.”* (1^e AA, gehoor 15 mei 2008, p. 4) en *“Ik ga u nog een paar vragen over uw man stellen, ik ben er al op ingegaan, ik ga nog een paar vragen stellen? Had hij een bepaalde rang bij de politie? Misschien wel, maar ik weet het niet, ik weet niet precies wat (...) Weet u welke afdeling van de politie hij werkte? Neen (...) Wanneer is uw echtgenoot juist om het leven gekomen, kan u even preciseren? Zeven of acht maanden voor mijn vertrek, het is nu vier of vijf maanden dat ik hier ben. Welke maand was het, of welk seizoen? Het was niet koud Was het dan warm? Ja Was het zomer, winter, herfst, lente? Na hamal of saur, niet echt warm (...) Bent u of zijn familie vergoed voor zijn dood? Neen, we hebben niets gekregen van de overheid”* (1^e AA, gehoor 8 juli 2008 p. 10-12). Aangezien verzoekster in het kader van haar eerste asielaanvraag tot twee maal toe werd gehoord en haar telkenmale vragen werden gesteld omtrent haar echtgenoot en de omstandigheden waarin hij om het leven zou zijn gekomen, kan verzoekster bezwaarlijk volhouden dat haar niet voldoende ruimte zou zijn geboden om spontane toelichtingen te geven omtrent de omstandigheden die met de dood van haar echtgenoot gepaard gingen. Haar vage verklaringen dienaangaande laten evenwel niet toe enig geloof te hechten aan haar beweringen omtrent de functie en het overlijden van haar echtgenoot. Zo haar verklaringen op enige waarheid zouden berusten, kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij in dit verband overtuigende stavingstukken zou kunnen voorleggen, zoals foto's, een attest waaruit de tewerkstelling van haar echtgenoot blijkt, een overlijdensattest, een krantenartikel waarin bericht wordt over het incident waarbij hij en vier of vijf van zijn collega's het leven hebben gelaten, enz. Verzoekster brengt echter in het kader van huidige asielaanvraag slechts een attest bij waaruit moet blijken dat het lijk van haar echtgenoot zich in het hospitaal van Kabul bevond. Dit attest kan evenwel niet worden aanvaard als afdoende bewijs van verzoeksters beweringen. De Raad wijst erop dat verzoekster geen enkel identiteitsbewijs/officieel document bijbrengt waaruit kan blijken dat de persoon waarover sprake is in het attest, haar echtgenoot is. Verder blijkt zij niet te kunnen aangeven hoe zij de Engelse vertaling van het attest heeft verkregen (4^e AA, gehoor, p. 3), welke vertaling overigens naar het oordeel van de Raad van bedenkelijke kwaliteit is. De Raad stelt zich dan ook ernstige vragen bij de authenticiteit van het document in kwestie. Verzoekster blijkt er overigens ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. De Raad benadrukt in dit verband dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is.

2.8.3. Voorts benadrukt de Raad dat zelfs van een persoon met een geringe opleiding of, zoals in casu, een ongeletterde vrouw redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met de beweerde regio van herkomst. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, blijkt uit de lezing van de beslissing genomen in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag dat verzoeksters onwetendheden niet louter politieke zaken betroffen doch dat zij tevens een zeer gebrekkige kennis had over de jaartelling in Afghanistan, over bepaalde essentiële aspecten van het plaatselijke dorpsleven en over elementaire gebeurtenissen en personen in de regio waar zij beweert de laatste jaren voor haar vertrek uit Afghanistan te hebben verbleven. Ook haar kennis van radio- en TV-zenders bleek nagenoeg onbestaande en zij kon evenmin enige toelichting geven omtrent haar reisweg. Wat de 'politieke' vragen betreft, stelt de Raad vast dat deze in hoofdzaak betrekking hadden op Sayyaf. Verzoekster bracht deze beruchte krijgsheer zelf ter sprake. Zij beweert immers dat haar schoonbroer F.M., die haar wilde dwingen met hem in het huwelijk te treden, banden heeft met Sayyaf en haalt dit element ook aan als één van de redenen waarom haar broer haar niet zou kunnen beschermen tegen haar schoonbroer (1e AA, gehoor 15 mei 2008, p. 8). De band tussen haar schoonbroer en Sayyaf raakt derhalve aan de kern van verzoeksters relaas zodat redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij hieromtrent enige toelichting zou kunnen geven, wat echter niet het geval blijkt te zijn: *"F.(...) M.(...), kan u eens uitleggen wat hij deed voor Sayyaf? Zijn werk weet ik niet, ik weet dat hij voor sayyaf werkte, toen mijn man leefde hadden wij niet veel contact, maar na de dood van mijn man, wilde hij met mij huwen (...) Wie is Sayyaf eigenlijk juist? Het was voor de komst van de taliban, er waren mudjeheddin, er waren 7 grote partijen, die elk hun leiders hadden, zoals gulbuddin, sayyaf, rabani, die andere namen kende ik niet Hoe noemde de partij van sayyaf? Die werkt nu voor karzai, die zit in de regering, hij heeft een functie daar Maar u weet niet hoe de partij van sayyaf noemt? Neen (...) Over F.(...) M.(...), waarom zegt u dat hij met Sayyaf werkte, op wat baseert u zich? Hij zegde het ook zelf, Sayyaf is bij de regering, ik weet niet welk ministerie, ik denk defensie Vertel eens meer wat F.(...) M.(...) dan deed? Dat weet ik niet, maar hij had iets te maken met Sayyaf Wat dan? dat weet ik niet, ze zeggen het toch niet aan ons Schoonbroer en Sayyaf, werkten ze nauw samen of niet? Die is bij Sayyaf, die werkt erbij, maar ik weet zijn functie Werkt hij dagelijks bij Sayyaf? Ja, het was zijn beroep Maar, u kan niet meer uitleg geven over de aard van zijn beroep? Waarschijnlijk werkt hij in een bureau Meer details? Die heeft wel een bureau, waarschijnlijk, maar ik weet niet zeker welke ministerie (...) Stel dat hij werkelijk een bureau had, wat moest hij dan doen op dat bureau? Dat heeft hij niets gezegd, de Afghaanse mannen vertellen dat niet (...) Ethnie van Sayyaf, is hij tadjiek, pashtoun, hazara? Hij is van paghman Is hij dan een tadjiek, een pashtoun? Dat weet ik niet, af en toe zag ik hem vroeger op TV, vroeger toen ik in Kabul was."* (1^e AA, gehoor 15 mei 2008, p. 5) (...) *"Had uw schoonbroer lijfwachten? Neen, die had er zelf geen, hij was de bodyguard van sayyaf Een bodyguard zijn is wel wat anders dan bureauwerk doen? Die is altijd bij hem, maar hij is geen soldaat"* (1^e AA, gehoor 15 mei 2008, p. 9). Tijdens het tweede gehoor in het kader van haar eerste asielaanvraag werd opnieuw gepeild naar wat verzoekster kon vertellen over Sayyaf, doch opnieuw bleven haar antwoorden vaag en ontwijkend: *"Sayyaf, is hij ook een Tadjiek? Dat weet ik niet, ik weet niet of hij tadjiek is of pashtoun U zegde eerder dat Sayyaf een slechte persoon is? Ja Kan u dan eens zeggen welke slechte dingen hij heeft gedaan? Hij heeft niet goed gedaan voor A Verduidelijk eens welke mensen hij heeft aangevallen, wie hij heeft bestolen? In Paghman is er elke dag conflict, elke dag oorlog, zoals hij, hij heeft oorlog veroorzaakt Maar geef eens concrete voorbeelden van mensen die hij heeft aangevallen, bestolen,...? Zoveel weet ik het zelf ook niet, zover ik heb vernomen van tv en nieuws, hier en daar, weet ik dat paghman onder zijn controle was en dat hij veel gevochten heeft in paghman Geef dan eens concrete voorbeelden van veiligheidsincidenten in paghman, waar in paghman is er gevochten, tegen wie en wanneer? We waren in Kabul, maar in het algemeen waren de commandanten van verschillende groeperingen in paghman Maar kan u zeggen over veiligheidsincident toen u in paghman woonde, wie heeft gevochten, waar, wanneer, kan u daar concrete verduidelijkingen over geven? Ik weet niet waar en wanneer Er is niets speciaals geweest"* (1^e AA, gehoor 8 juli 2008, p. 6). Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt nochtans dat Sayyaf en zijn gewapende militie het district Paghman letterlijk domineren en zij gewapenderhand en met geweld gronden inpalmen, praktijken waartegen honderden mensen demonstreerden in juli 2006. De politie opende het vuur op de menigte. Hierbij werden twee personen gedood en nog twee anderen gewond. Dat verzoekster zelfs hiervan niet op de hoogte blijkt te zijn (1^e AA, gehoor 15 mei 2008, p. 8), zet haar beweringen finaal op de helling. Meer nog, aangezien Sayyaf en zijn beweging alom tegenwoordig zijn in Paghman en er zowat elk aspect van het dagelijkse leven beheersen, doet verzoeksters onwetendheid dienaangaande ernstige twijfels rijzen omtrent haar beweerde verblijf in Paghman de laatste zeven à acht jaar voor haar vertrek in Afghanistan.

In de mate verzoekster haar gebrekkige kennis tracht te vergoelijken door te verwijzen naar het door haar bijgebrachte medische attest waaruit blijkt dat ze in een fragile psychische toestand verkeert en

vergeetachtig is, stelt de Raad vast dat het in de loop van de administratieve procedure neergelegde medisch attest dateert van 22 december 2009. Verzoekster verblijft evenwel reeds van 24 januari 2008 in België. Uit de gegevens waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt geenszins dat verzoekster bij haar aankomst in België niet in een goede gezondheid verkeerde. Voorts stelt de Raad vast dat uit de gehoorverslagen inzake verzoeksters eerste asielaanvraag blijkt dat zij toen geen specifieke opmerkingen heeft gemaakt in verband met psychologische problemen waardoor zij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten of zaken te herinneren of niet in staat zou zijn om correcte en volledige verklaringen af te leggen. Bij de vraag of verzoekster nog iets aan haar relaas had toe te voegen, maakte noch verzoekster noch haar raadsman melding van een verwarde psychologische toestand waarin zij zou verkeren.

2.8.4. Tot slot is de Raad van oordeel dat de wijze waarop verzoekster beweert te zijn gevlucht van elke realiteitszin verstoken is.

Met betrekking tot haar vlucht leest de Raad in het administratief dossier: *“Hoe bent u dan uit Afghanistan gevlucht? Uiteindelijk vroeg ik aan mijn broer, of hij mij kon helpen vluchten, maar mijn broer zegde dat het daar ook riskant zou zijn, hij zegde wel dat hij mij zou kunnen helpen het land ontvluchten, als ik hem geld gaf. Welke pogingen heeft broer ondernomen om te onderhandelen? Mijn schoonvader had een huis in kabul, in Kothe Sange, het huis zelf was vernield, maar de grond was er, toen mijn man nog leefde, toen hebben mijn man en schoonbroer de grond verkocht – de landprijzen waren gestegen, ze verdeelden het geld, ik had geld bij mij, het deel van mijn man, ik zegde dat ik het geld had, ik zegde dat ik het geld had van het huis, ik gaf het aan mijn broer, de volgende keer zegde mijn broer dat hij een smokkelaar heeft gevonden, dat ik klaar moest staan, en zo, gedurende 20 dagen werden onze reis geregeld, het was een woensdag toen ik vertrok (...) Kan u iets vertellen over uw reis, naar waar bent u geweest, vanuit Shiltan? Ik ging naar kabul Ik had niks meegenomen, geen kleren ofzo, zelfs mijn jongste zoon had geen schoenen aan, s nachts kwamen we naar mijn broer, de volgende dag gingen we naar de luchthaven, het was 11 of 12 uur, dat wel met vliegtuig.”* (1^e AA, gehoor 15 mei 2008, p. 7). Vooreerst acht de Raad het, in de Afghaanse context, volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekster geld – dat eigenlijk aan haar schoonfamilie toebehoorde aangezien dit afkomstig was van de verkoop van een stuk grond, eigendom van haar schoonvader – van haar echtgenoot zou hebben geërfd of gekregen en zij hierover zou hebben kunnen beschikken. Er kan immers van worden uitgegaan dat haar schoonfamilie, zo zij dit geld al in haar bezit zou hebben gehad, haar dit zo nodig met geweld afhandig zou hebben gemaakt. De Raad hecht dan ook niet het minste geloof aan de wijze waarop verzoekster beweert haar reis naar België te hebben gefinancierd.

Voorts kan niet worden aangenomen dat verzoekster, die volgens haar verklaringen van haar schoonbroer nergens naar toe mocht en zelfs haar familie in Kabul niet langer mocht bezoeken (1^e AA, gehoor 15 mei 2008, p. 6 en gehoor 8 juli 2008, p. 12), er zomaar in zou geslaagd zijn om aan het toezicht van haar schoonbroer te ontsnappen en, vergezeld van drie kinderen, 's nachts naar Kabul kon reizen.

Tot slot acht de Raad het onaanvaardbaar dat verzoekster niet kan verduidelijken met welke vliegtuigmaatschappij zijn heeft gereisd, zij evenmin kon duiden in welk land zij een tussenstop heeft gemaakt en zij het paspoort waarmee zij gereisd heeft niet kon beschrijven (1^e AA, gehoor 15 mei 2008, p. 7, gehoor 8 juli 2008, p. 8-9). Dergelijke onwetendheden kunnen geenszins worden verklaard door dat verzoekster ongeletterd is. De Raad verwacht overigens niet dat alle details van een paspoort gekend zijn doch van een vreemdeling die reist met een vals paspoort wordt wel verwacht dat zij minstens de naam, geboortedatum, geboorteplaats, verkregen visa, het land en het doel waarvoor de visa werden verkregen, zonder enig probleem zou kunnen meedelen, gelet op de kans die hij/zij loopt om bij een controle te worden aangehouden en ondervraagd omtrent zijn/haar identiteit en haar reisdoel. Er kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat een reis, in het gezelschap van drie minderjarige kinderen, met beweerde valse documenten grondig wordt voorbereid en dat verzoekster op de hoogte was van het gegeven dat er veelvuldige en grondige controles op individuele basis zouden gebeuren omtrent haar identiteit en haar reisdoel en dit zowel bij vertrek als bij aankomst. Het is dan ook totaal ongeloofwaardig dat verzoekster noch op de luchthaven van Kabul, noch op de 'onbekende' transit luchthaven, noch bij haar aankomst in België niet persoonlijk haar paspoort en reisdocumenten zou hebben getoond. Bovendien moet verzoekster minstens in het bezit geweest zijn van een vliegtuigticket, instapkaart of bagageticket waaruit kan blijken met welke vlucht en wanneer zij en haar kinderen in België zijn aangekomen. Zij legt echter geen reisbescheiden voor. De Raad kan dan ook enkel vaststellen dat verzoekster op vrijwillige wijze iedere controle van haar reisweg onmogelijk maakt. De uitermate vaagheid van haar verklaringen omtrent haar reisweg, de onwetendheid betreffende het

gebruikte paspoort en het gebrek aan reisbescheiden, laten niet toe enig geloof te hechten aan de manier waarop verzoekster beweert te hebben gereisd en doet verder afbreuk aan haar algemene geloofwaardigheid.

2.9. De door verzoekster neergelegde medische attesten vermogen niet de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas te herstellen. Uit de attesten die zij voorlegt omtrent haar problematische gezondheidstoestand blijkt weliswaar dat verzoekster angstig is, zij lijdt aan depressie, vergeetachtigheid, concentratiestoornissen, slapeloosheid en zij suïcidale neigingen vertoont, doch deze vaststellingen vormen evenwel op zich geen bewijs van de door haar aangehaalde feiten. Verzoekster heeft een eerste asielaanvraag ingediend op 24 januari 2008 en het medisch attest dateert van 22 december 2009. De Raad stelt daarbij vast dat reeds in de eerste asielaanvraag door de commissaris-generaal in de beslissing van 21 oktober 2008 werd vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt de voorbije jaren in Paghman of Afghanistan te hebben verbleven, het opmerkelijk is dat zij er in het geheel geen idee van heeft welke jaartelling men in Afghanistan hanteert, zij tijdens het eerste gehoor niet op de hoogte bleek te zijn van de maanden zoals ze in Afghanistan worden gebruikt terwijl er zelfs een suggestie werd gedaan, zij over bepaalde aspecten van het plaatselijk dorpsleven geheel geen kennis bleek te hebben, geen namen kon noemen van TV-zenders en slechts één radiozender bij naam kende. Op dit ogenblik was er nog geen sprake van verzoeksters medische problematiek zodat zij niet aannemelijk maakt dat haar precare gezondheidstoestand haar belet een geloofwaardig relaas te geven.

Wat betreft het medisch attest dat betrekking heeft op haar zoon, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat niets in het attest erop wijst dat haar schoonbroer en de door haar geschetste omstandigheden aan de basis liggen van de vermelde letsels en kwetsuren.

2.10. Daar, gelet op het voorgaande, geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster uiteengezette vluchtmotieven, kan evenmin geloof worden gehecht aan haar verklaringen aangaande de mishandelingen van haar broer door haar schoonbroer en de omstandigheden waarin dit zou zijn gebeurd.

2.11. In zoverre verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin de kwetsbare positie van alleenstaande vrouwen wordt erkend en om die reden de vluchtelingenstatus wordt erkend, benadrukt de Raad dat de door verzoekster als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en op eigen merites, aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden. Na lezing van het administratief dossier concludeert de Raad dat verzoekster haar profiel als "alleenstaande vrouw" niet aannemelijk maakt en zij evenmin aantoont dat zij zich in een kwetsbare positie zou bevinden in geval van terugkeer naar haar land van herkomst, getuige haar mogelijkheid om haar land van herkomst te verlaten samen met haar drie kinderen in het bezit van valse of vervalste documenten. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen, maakt verzoekster het immers onmogelijk om tot een correcte inschatting te komen van haar familiale situatie en van het al dan niet bestaan van een sociaal netwerk.

Dezelfde redenering kan worden gevolgd waar verzoekster verwijst naar Nederlandse rechtspraak, in het bijzonder een arrest van 18 november 2009 van de Rechtbank van Amsterdam.

Waar verzoekster een arrest neerlegt van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, laat zij na met concrete elementen aan te tonen dat zij zich in een gelijkaardige situatie bevindt.

2.12. Ook de loutere verwijzing naar en het citeren uit rapporten over de situatie van vrouwen in Afghanistan in het algemeen en van alleenstaande vrouwen in het bijzonder, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient immers steeds in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke zoals blijkt uit wat voorafgaat.

2.13. Gelet op het geheel van hoger aangehaalde vage en ongeloofwaardige verklaringen en het gebrek aan overtuigende bewijsstukken, concludeert de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekster opgediste vluchtrelaas zodat er geen reden is om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.14.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Het is de taak van de verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoekster zich voor haar verzoek om toekenning van subsidiaire bescherming vooreerst beroept op de elementen die aan de grondslag liggen van haar asielaanvraag. Aangezien om hoger vermelde redenen haar vluchtelingsaanvraag ongeloofwaardig werd bevonden, kan zij zich niet baseren op de elementen die aan de basis van dit relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

2.14.2. Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingsaanvraag in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als “het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats” (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door artikel 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Het probleem van het bewijs van de nationaliteit van de asielzoeker stoot op moeilijkheden, zowel in rechte als in feite. Het feit dat de Raad overeenkomstig de artikelen 144 en 145 van de Grondwet geen rechtsmacht heeft om de nationaliteit van de asielzoeker te bepalen, noch om te beslissen welke nationaliteit deze bezit, of hij er meerdere heeft dan wel of hij staatloze is, mag er niet toe leiden dat het onderzoek naar de gegrondheid van een asielaanvraag onmogelijk wordt gemaakt.

In geval van twijfel komt het beide partijen toe de Raad zo precies en gedetailleerd mogelijk in te lichten over het land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden.

Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit voldoende aantoonst. Indien zij van oordeel is dat dit niet het

geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dient te gebeuren, komt het haar toe dit land te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van het land van nationaliteit van de verzoekende partij, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekende partij.

Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Het onderzoek van deze voorwaarde veronderstelt dat het land van bescherming moet worden vastgesteld.

Uit het administratief dossier en in het bijzonder verzoeksters verklaringen, blijkt dat verzoeksters vraag om internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van Afghanistan. Er zijn immers geen gegevens voorhanden op grond waarvan verzoeksters Afghaanse nationaliteit in twijfel dient te worden getrokken. De Raad stelt vast dat ook de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doorheen de opeenvolgende asielaanvragen verzoeksters nationaliteit op zich niet heeft betwist. Daar algemeen bekend is dat er grote regionale verschillen bestaan in de veiligheidssituatie in Afghanistan, is het evenwel van cruciaal belang dat verzoeksters regio van herkomst wordt bepaald. Zoals reeds genoegzaam werd vastgesteld naar aanleiding van verzoeksters eerste asielaanvraag en mede gelet op hetgeen uiteengezet onder punt 2.8.3., kan geen geloof worden gehecht aan verzoeksters beweerde verblijf in Paghman gedurende de laatste zeven à acht jaar voor haar vertrek uit Afghanistan. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat verzoekster, door het afleggen van bedrieglijke verklaringen omtrent haar levenssituatie en haar verblijfplaatsen de laatste jaren, het onmogelijk maakt om haar eventuele nood aan subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet te beoordelen. Waar verzoekster benadrukt dat zij diverse vragen over haar regio van herkomst wél correct wist te beantwoorden en zij in dit verband verwijst naar hoger aangehaald advies van het BCHV, wijst dit gegeven er naar het oordeel van de Raad dan ook slechts op dat zij hetzij tot op zekere leeftijd in deze regio heeft doorgebracht, hetzij dat zij deze informatie via overlevering van derden heeft verkregen, hetzij dat het ingestudeerde kennis betreft.

2.14.3. Ook de door verzoekster in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte stukken vermogen niet bovenstaande vaststellingen alsnog in een ander daglicht te plaatsen.

Zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing heeft het attest van het Defensiedepartement van de Verenigde Staten een duidelijk gesolliciteerd karakter zodat hieraan geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Zo staat in het document geschreven dat verzoekster haar ganse leven in Paghman woonde, terwijl ze zelf verklaarde er enkel gewoond te hebben sinds de komst van Karzai. Verzoeksters verklaring hiervoor, namelijk dat het over haar echtgenoot gaat die van Paghman afkomstig is maar dat men, omdat hij overleden is, zijn naam heeft vervangen door die van haar (4^e AA, gehoor CGVS, p. 9), is een loutere bewering. Ten overvloed herhaalt de Raad dat om enige bewijskracht aan een document te ontnemen, het dient te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen. Zo verzoekster nog aanvoert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gemakkelijk contact had kunnen opnemen met het Amerikaanse Department of Defense om meer duidelijkheid te verkrijgen omtrent het attest, wijst de Raad erop dat om nuttige onderzoeksdaden te verrichten een minimum aan vaststaande elementen aanwezig dienen te zijn, zoals een begin van bewijs van de identiteit. Waar verzoekster erop wijst dat blijkens de

Proceduregids van UNHCR en de EU-richtlijn 2004/83 ook de verwerende partij een deel van de bewijslast draagt en zij in het bijzonder verwijst naar artikel 4 van deze richtlijn, benadrukt de Raad dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn/haar relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het is aan de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekster te beoordelen. De verklaringen van de asielzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). Voorts benadrukt de Raad dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreekt blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

Voorts brengt verzoekster een aantal documenten bij die moeten aantonen dat haar kinderen school hebben gelopen in Paghman, zijnde schoolrapporten en een attest van het schoolhoofd. De Raad wijst erop dat documenten en stukken slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover het relaas en de vervolgingsfeiten aannemelijk worden gemaakt, wat in casu niet het geval is. Van een Afghaanse vrouw die het belangrijk acht dat haar kinderen school lopen kan overigens verwacht worden dat ze in dat geval ook weet wie de directeur is van de school, temeer omdat dit in het dorp of de lokale gemeenschap ook een gekend persoon is die bovendien enig aanzien geniet, wat in casu ook niet het geval is.

De handgeschreven verklaring van verzoeksters oudste zoon, waarin hij een beschrijving geeft van het dorp waar hij zou hebben geleefd en waarin hij zijn leven in Afghanistan weergeeft, is niet afkomstig van een objectieve bron zodat hieraan geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Hetzelfde geldt voor de verklaring van de inwoners van haar dorp.

2.14.4. In acht genomen wat voorafgaat, concludeert de Raad dat verzoekster niet aantoont dat zij in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, b) of c) van de vreemdelingenwet.

2.15. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Verzoekster toont met geen enkel concreet element aan dat in casu aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Zij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

2.16. Waar verzoekster in fine vraagt om in subsidiaire orde de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de

vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS